

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਅਠਾਰ੍ਹਾਂ ੧੧੫੮

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚੇਤਾਵਨੀ: ਅੰਤਕਾਲ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਚਿੱਤਰਣ

Jeff Pippenger
2024-03-05

ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਉਹ ਸੱਤ ਸਾਲ, ਜੋ 63 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 70 ਤੱਕ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ-ਹੇਠਾਂ ਫਿਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਹਾਹਾਕਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ,” ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਲੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਦਰਸਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਤੀਫ਼ਾਨੁਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦੀਰਘ-ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ।

“ਅਤੇ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਡਿੱਗੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਟੁੱਟ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਵਣ ਅੱਗੇ ਧੂੜ ਵਾਂਗ ਖੰਡ-ਖੰਡ ਹੋ ਕੇ ਛਿੱਤਰ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਬਣਦੀ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਲਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਧਰਮਿਕਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਹ ਦਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਜੇ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਲਈ ਪਾਇਆ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਨਿਹਿਤ ਸੀ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਉਹ ਭਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲੋਕ ਲਈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਮਹਾਨ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਨਿਆਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗੇਗਾ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ, ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਜੋ ਧਰਮੀਆਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਤੌਹੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ, ਪਾਪੀ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।”

“ਅਨੇਕਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਜਿਸੁ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਦਰ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁੱਤਰ, ਝੂਠੇ ਬਾਗਬਾਨ, ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਤਾ—ਇਹ ਸਭ ਹਰ ਪਾਪੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਕੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੇਬਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਵਛਾਇਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।” *The Desire of Ages*, 600.

ਉਹ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ, ਪਹਿਲੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵੇਲੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮਾਨ ਅਰਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਤ ਸਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਉਹ ਸੱਤ ਸਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਹੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਸਾਲ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਏ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮਾਨ ਅਰਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਗਏ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਰੋਮ ਦੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਦੇਹਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 63 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਲ 70 ਤੱਕ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੁਆਰਾ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਤਦੋਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਕਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ "ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਅਤਿਆਚਾਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਦਾ ਮਾਰੂ ਘਾਅ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਬਿਆਲੀ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਧੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਅਵਧੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਉਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤੀਤੁਸ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਦੌਰਾਨ ਜੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ।

"ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ-ਥੱਲੇ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਪਤੀਆਂ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਉਹ ਇਹ ਉਨਮੱਤ ਵਿਲਾਪ-ਗੀਤ ਗਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ: 'ਪੁਰਬ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼! ਪੱਛਮ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼! ਚਾਰਾਂ ਹਵਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼! ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼! ਦੂਲਿਆਂ ਅਤੇ ਦੂਲਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼! ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼!'—ibid. ਇਸ ਅਜੀਬ ਜਿਹੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋੜੇ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਾ ਨਿਕਲੀ। ਤੌਹੀਨ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਕਿਹਾ: 'ਹਾਇ, ਹਾਇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ!' 'ਹਾਇ, ਹਾਇ ਇਸ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ!' ਉਸ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਭਰੀ ਪੁਕਾਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਨਾ ਠਹਿਰੀ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।" *The Great Controversy*, 29, 30.

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ ਮਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੱਤ ਆਖਰੀ ਮਹਾਂਮਾਰੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਪਹਿਲੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵੇਲੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹੀ ਭੱਜ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਅਜੇਹੇ ਸਮੂਹ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ; ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਆਖਰੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਰਜ਼ਾਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਮਰਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਛੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸੱਤਵਾਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਲਈ "ਹਾਇ, ਹਾਇ" ਸੀ। ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ "ਆਵਾਜ਼" "ਪੁਰਬ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼" ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ "ਹਾਇ" ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਤੱਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਆਖਰੀ ਤੱਤ ਉਹ ਬਾਈਬਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਲਾਮ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ "ਪੁਰਬ" ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ "ਪੁਰਬੀ ਪਵਣ" ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ "ਹਾਇ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਆਧੁਨਿਕ ਬਾਬਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, "ਹਾਇ, ਹਾਇ ਉਹ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ।" ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਹਾਇ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠ, ਆਇਤ 20 ਵਿੱਚ ਵੀ "ਹਾਇ" ਹੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਉੱਡਦਾ ਸੁਣਿਆ, ਜੋ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਹਾਇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਅਜੇ ਵੱਜਣੀਆਂ ਹਨ! ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 8:13 ॥

ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ "ਹਾਇ, ਹਾਇ" ਦਾ ਐਲਾਨ ਤਿੰਨਾਂ ਹਾਇਆਂ ਦੇ ਤਿਹਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਹਾਇ ਦੇ ਤੱਤ, ਦੂਜੀ ਹਾਇ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਨਾਲ "ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ" ਜੋੜੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਤੀਜੀ ਹਾਇ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਅਠਾਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ "ਹਾਇ, ਹਾਇ" ਦੇ ਤਿੰਨ ਉਚਾਰਣ ਤੀਜੀ ਹਾਇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਹਾਇ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੇ ਤੀਜੀ ਹਾਇ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੂਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ।

ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਭਿਵ੍ਯਕਤੀ "ਪੂਰਬ" ਵੱਲੋਂ ਆਈ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਅਤੇ "ਪੂਰਬ" ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਮੁਹਰ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਬ ਵੱਲੋਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਚਾਰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਹਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਾ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ, ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਹਵਾ ਵੱਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਬ ਵੱਲੋਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਹਾਨੀ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਓ, ਨਾ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਨਾ ਰੁੱਖਾਂ ਨੂੰ, ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਮੌਥਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਨਾ ਲਾ ਦੇਈਏ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸੁਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਸੰਤਾਨਾਂ ਦੇ ਸਭੇ ਗੋਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 7:1-4.

ਕਰਮਲ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਐਲੀਆਹ ਦੀ ਕਥਾ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਹੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮਲ ਪਹਾੜ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸੱਤਵੀਂ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਦਲ ਉੱਠ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੱਥ ਜਿੰਨਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਉੱਪਰ ਜਾ, ਅਗਾਥ ਨੂੰ ਕਹਿ, ਆਪਣਾ ਰਥ ਤਿਆਰ ਕਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਜਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੀਂਹ ਤੈਂਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਲਵੇ। 1 Kings 18:44.

ਇਲਿਆਹ ਪੱਛਮ ਵੱਲ, ਅਰਥਾਤ ਭੂ-ਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ, ਮੂੰਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦਾ। ਲੂਕਾ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੰਡ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ; ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਵਿਭਾਜਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਜਣੇ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹੋਣਗੇ, ਤਿੰਨ ਦੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਦੋ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਪਿਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ; ਮਾਂ ਧੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਧੀ ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ; ਸੱਸ ਆਪਣੀ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਅਤੇ ਵਹੁਟੀ ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲੋਂ ਬੱਦਲ ਚੜ੍ਹਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਰੰਤ ਆਖਦੇ ਹੋ, ਮੀਂਹ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੱਖਣੀ ਹਵਾ ਵਗਦੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਖਦੇ ਹੋ, ਗਰਮੀ ਪਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਕਪਟੀਆਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪਰਖਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹੋ; ਪਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰਖਦੇ? ਲੂਕਾ 12:51-56.

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਤੀਜੀ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ "ਪੂਰਬ" ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਇਕੋ ਸਮੇਂ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। "ਪੱਛਮ" ਵੱਲੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ "ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼" ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਵਰਖਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਨਬੀ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਬਾਰੇ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। "ਪੱਛਮ" ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜੋ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਰਗ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰਖਦੇ।"

ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਗਲਾ ਤੱਤ "ਚਾਰ ਪਵਨਾਂ" ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੀਸਰੇ ਹਾਏ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਲਾ ਤੱਤ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਭ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਰਗ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਧਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਨੀਂਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਹੋਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮੂਹ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, "ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ, ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।" ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

"ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਚਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜੀਵੰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ। ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਲੋਭ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੰਦਰ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਰਾਹਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਦੀਵਟਾ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਪਰਖ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁੰਝਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਘਾਟੇ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਤਥਾਪਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, 'ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ, ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਅਸੀਂ ਹਾਂ।' ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਜੇਤ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕਰਨ।"

Review and Herald, April 8, 1902.

ਫਿਰ ਉਸ ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਭਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੂਲਿਆਂ ਅਤੇ ਦੂਲਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ, "line upon line" ਦੀ ਪੱਧਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ; ਕਿਉਂਕਿ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਠੀਕ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਹੀ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਬਾਢ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਸਾਰੀ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਓਬਰਣ ਵਾਲੀ ਸੀ।

"ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਸੰਸਾਰਕ ਉੱਦਮਾਂ, ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਅਤੇ ਧਨ-ਸੰਚੈ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਏ ਰਹਿਣਗੇ। ਉਹ ਅਨੰਤਕਾਲੀਕ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਸੀਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਜਿਵੇਂ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਆਉਣਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖਾਂਦੇ-ਪੀਂਦੇ, ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਰਹੇ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਨਾ ਜਾਣੇ ਜਦ ਤੱਕ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬਹਾ ਲੈ ਗਿਆ; ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਆਉਣਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ।' ਮੱਤੀ 24:37-39."

"ਅੱਜ ਵੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲਾਭ ਦੀ ਦੌੜ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਭੋਗ-ਵਿਲਾਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੌੜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਸਵਰਗ, ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਲੋਕ। ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਲੈ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਇਸ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਸ਼ਟਤਾ ਵਿੱਚ ਚੌਕਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਸ਼ੁਚਾਤਾਪ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰੀ ਵਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੀਨਤਾ ਤੋਂ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਨਿਯੋਤੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ।"

"ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦਾ ਨਿਮੰਤਰਣ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ—'ਹਰ ਇਕ ਕੌਮ, ਅਤੇ ਕੁਲ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ' ਨੂੰ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:6। ਚੇਤਾਵਨੀ ਅਤੇ ਦਇਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਰ ਵਰਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ, ਧਨਵਾਨ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਨੀਵੇਂ। ਮਸੀਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਵੱਡੇ ਰਾਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾੜਿਆਂ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਘਰ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇ।'" Christ's Object Lessons, 228.

ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਤੱਤ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਭਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜੋ “ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ” ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਨਿਵਾਰ ਹੈ। ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮਨਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਭੈ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਹੀ ਪਾਪਾਂ ਨੇ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇਆ।

ਉਸ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ-ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਾਸਤੇ ਦੂਤ ਦਾ ਹਰੇਕ ਅੰਗ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਓਹੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਸੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਨ 27 ਤੋਂ ਸਨ 34 ਤੱਕ ਦੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸਦੀਵੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਦੇ ਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੀਸਰੀ ਹਾਏ ਦੇ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ, ਗੈਰੀ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਦੀ ਛੰਟਾਈ, ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅਵਸਥਾ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਤਿਹਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦਾ ਹੈ, ਜੋ “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਹੈ।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ “ਬਦਲੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ” ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਭਾਗ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ” ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪਿਠਭੂਮੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਨਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਬਦਲੇ” ਦੇ ਦੋ ਬਾਈਬਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ—ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਬਦਲਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਬਦਲਾ ਵੀ।

ਲੈਵੀਅਕਾਂਡ ਛੱਬੀ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਆਪਣੇ ਬਗਾਵਤੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੱਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਉਗਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉੱਤੇ ਮਾਡਰਨ ਬਾਬਲ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਉੱਤੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂਕ੍ਰਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸੂਰ ਦੀ ਵੈਸ਼ਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ—ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ—ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਆਂਕ੍ਰਿਆ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਕਾਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੀ ਵਿਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਦੀ ਲਾਗੂਕਰਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ “ਨਿਸ਼ਾਨ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੀਉਂਦੇ ਲੋਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ ਅਰਸਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਉਸੇ ਵੇਮਾਰਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ “ਚਿੰਨ੍ਹ” ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮਸੀਹ ਨੇ ਲੂਕਾ ਇਕੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਹੁਣ, ਭਰਾਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਲਈਏ ਜੋ ਫਾਨੂਸ ਲੈ ਕੇ ਚਲਦਾ ਹੈ; ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਉੱਥੇ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਜੇਤੂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਧੁਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਧੁਨੀ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੰਦੇਹ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਮਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਪਰ ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ: ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਚਾਨਣੀ ਹੋ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਬਲਵਾਨ ਸੁਰ ਵਿੱਚ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਵੱਡਾ ਬਾਬਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟਾਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅੱਡਾ, ਅਤੇ ਹਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਘਿਨੌਣੇ ਪੰਛੀ ਦਾ ਪਿੰਜਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 18:1, 2]।

“ਖੈਰ ਹੁਣ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਯੋਗ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੁਰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਚਾਨਣ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕੁਝ ਵੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਸਕੀਏ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਜਾਣਾਂਗੇ? ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਵੇ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਘੁਪ ਹਨੇਰੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ, ਜਦਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ’ [ਦੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 5:43]। ਹੁਣ, ਇਹੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਇੱਥੇ ਮਿਨੀਐਪੋਲਿਸ ਦੀ ਸਭਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਗਾਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਲਈ [ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਿਸਕਰਸ਼ ਕੱਢਦੇ ਹੋ ਕਿ] ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।” Sermons and Talks, volume 1, 142.